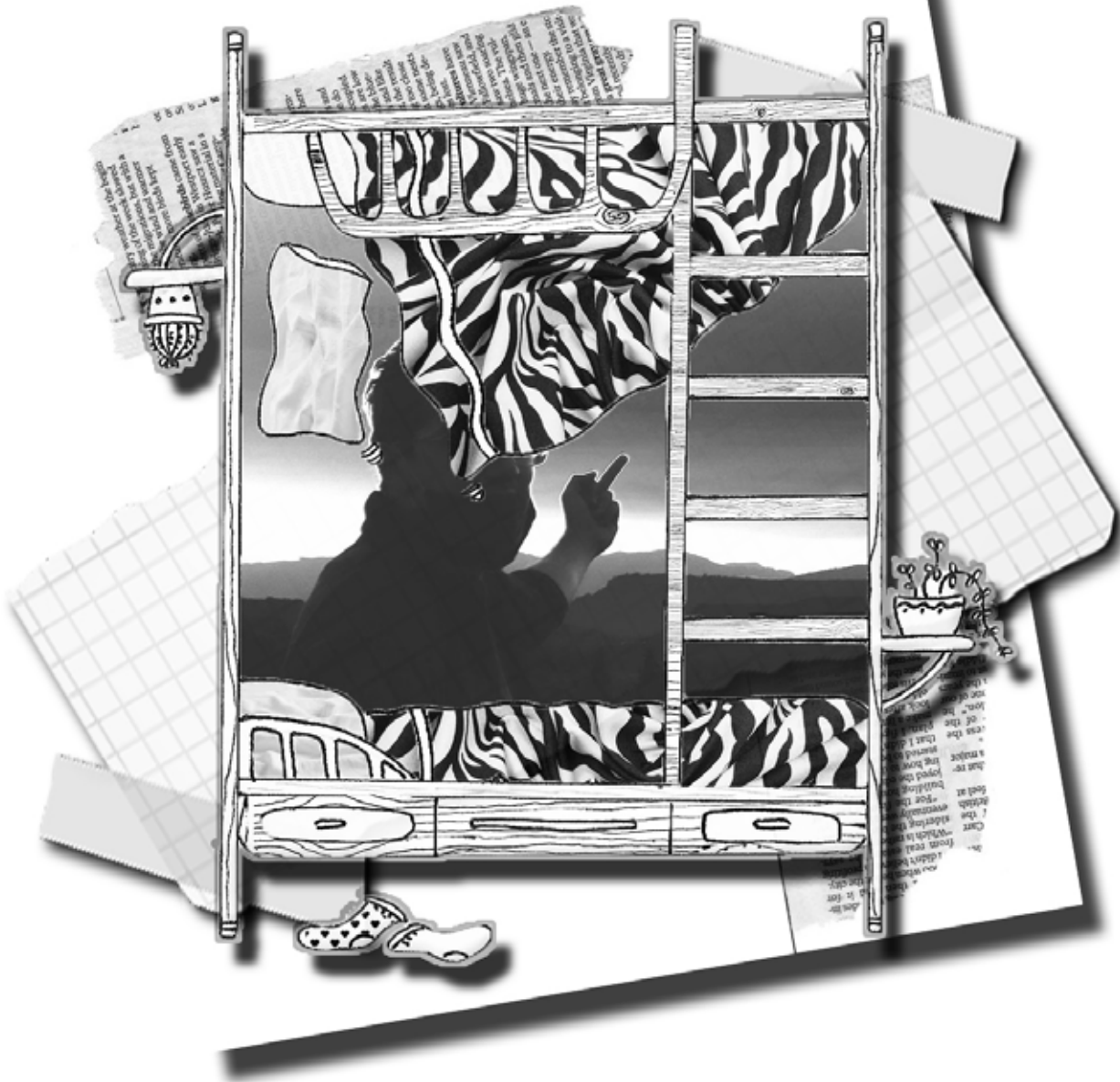

Diàleg a una banda

Núria Arbonès Domingo, premi Arnau de Palomar 2020 en la categoria de Recull de poesia

Diàleg a una banda és el relat de moments rutinaris amb els quals es pretén donar una visió diferent sobre l'amor. Sol mostrar un pensament crític amb els acompanyants que passen per la vida d'una persona, a la vegada que compta amb una idealització d'aquests que ràpidament és trencada per jocs de paraules i conclusions bastes i allunyades del discurs poètic i refinat al qual estem acostumats. Té un llenguatge proper, burlesc, inclús, sovint, s'arrisca a prendre's massa confiances. El poemari busca apreciar moments curts que pertanyen al passat amb petites reflexions fetes a posteriori, combinant les emocions immediates incontrolables amb els sentiments que es desenvolupen un cop ho veiem tot amb perspectiva. Envia missatges a persones concretes, però al cap i a la fi, el seu objectiu no és rebre les seves respostes individuals. És un diàleg amb una mateixa, a una banda.

Tinc una hora i trenta minuts
de trajecte,
per ser interrompuda
pel teu record
i pel senyor revisor,
i no intercanviar
ni una sola paraula
amb ell
ni amb tu.
I mentre aquesta finestra
avança camp a través,
els ulls humits
i les orelles tapades.
Però bé, adéu.
Això només consisteix en un
monòleg a mà alçada
i a veu massa baixa.
FINAL DEL TRAJECTE

Diàleg a una banda, 1. Il·lustració de Núria Arbonès Domingo.

Et dono tot el que he guanyat
amb les teves causes perdudes,
que no t'arribarà ni per comprar
uns altres records nous.
I ara,
des del pilar on jo et tinc,
no saltis,
que encara puc sentir,
el teu
VERTIGEN.

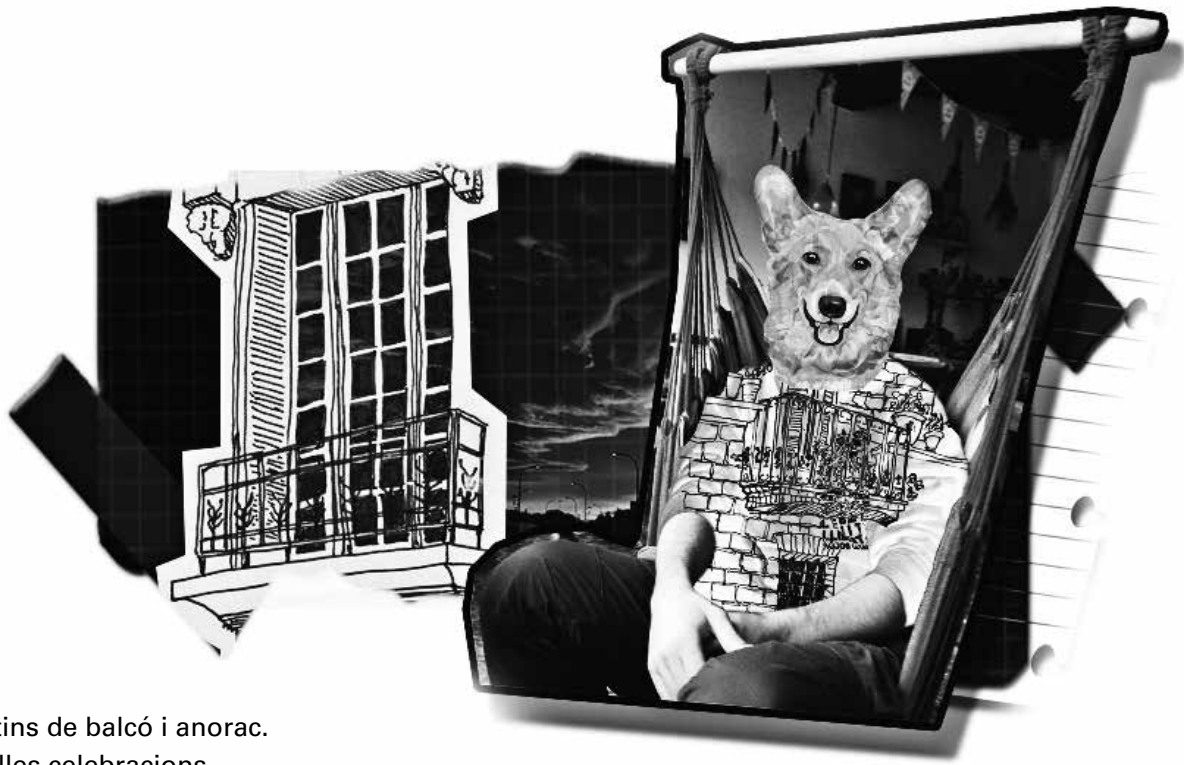
T'escoltaria tant,
però tinc els auriculars massa
enredats.
Egocèntrics,
donen voltes en ells mateixos
creant una lletja metàfora
del que em deu estar
passant per dins.
Si tot ha de ser així,
ja et podries
ENREDAR AMB MI.

I com m'ho he de fer,
si de la paret del lavabo encara penja
aquella tovallola,
ara seca,
però no fa gaire,
xopa,
que, malauradament,
et cobria mig cos
quan sorties de la meva dutxa,
i a la vegada,
per sort,
et deixava l'altra meitat
al descobert?
I, com a mera espectadora,
jo tan sols,
optimista,
et veia el cos
MIG PLE,
lloc on m'hi ofegaria constantment.
Si ho resumíssim diríem que
era cosa de gots mig plens
i de persones que
s'ofegaven en un got d'aigua.

Hi ha amants
que es deixen pertinences
en cases alienes,
per fer-ne excusa
i poder-hi tornar.
Tu et devies deixar
la teva olor,
humil, poc invasiva,
que ha decidit
ocupar cada un dels racons
de les meves quatre parets.
No crec que tornis
a recollir-la ni a recollir-me.
Et diré una cosa,
fas més aviat PUDOR.

El fred tenia avantatge,
jugava a casa,
casa nostra,
es colava
per l'esquadra de la finestra
i et proposava fer-ne excusa.
Em deies que,
on tu dormies,
just sobre la LLITERA,
hi habitava un hivern sencer.
Et deia que
més valia que baixessis,
que desfilessis
per l'escala de barrots,
que saltessis al buit,
al buit del meu llit
on s'acaben els interrogants
de la nit.

El dolor,
que mai n'ha entès de rutines,
s'ha fet un horari de consultes
i de passada,
ha obert un antiquari,
per atendre i col·leccionar
els múltiples segells que
rep en forma de poemes
de nits de nostàlgies somnolents.
I jo,
ja cansada de gastar saliva
llepant sobres
i parlant de les ortigues
que arrossegaven
els meus camals de l'ahir,
t'observo com
et treus l'entrecella,
valent,
cara a cara amb el baf
del mirall del lavabo.
I tu,
PINYOL,
que m'estimes
fins i tot quan
em trec els mitjons,
t'hauria de dedicar
el vuitè disc d'Els Pets

Diàleg a una banda, 2. Il·lustració de Núria Arbonès Domingo.

en aquells matins de balcó i anorac.
En una d'aquelles celebracions
de canvi de llums de posició
a llums curtes,
se'ns engolia la foscor llarga
de la nit,
dins de la teva furgoneta
de CÀRREGA I DESCÀRREGA.
Aquell cop no duies
el teu gos al maleter,
aparcàvem en quarta fila,
als afores de l'avinguda
dels rangs visuals,
obriem les portes del darrere
i et descobria les intencions:
com qui no volia la cosa,
haves valorat els requisits de muntar
una humil empresa de transport.
La mercaderia era fràgil,
un matalàs per estrenar.
Dos anys més tard,
ara que t'he aconseguit recordar,
ho he trobat a faltar.
Hi he estat pensat
i hi ha una cosa que,
de tan teva que era,
l'enyoro,
el teu gos.
Si estàs llegint això,
digues,
com està?

La vida és
com viure en una
CASA ADOSSADA;
un dia ens inspiràvem
escoltant com
la veïna de l'esquerra
entonava amb la guitarra
aquella cançó tan nostra
al jardí i,
l'endemà,
estàvem cantant malaltissos
la mateixa melodia quan
el veí de la dreta
ens premiava el talent
amb tres cops
de paret.
I és per això,
que els dediquem,
a dues bandes,
la simpatia
de les opinions
i les últimes ofertes en
aïllaments acústics. >>